

S-a stins și ultima scânteie...

Adina Speranta

S-a stins și ultima scânteie din călimara învechită,
jurnalul nopților pierdute închide pleoapa obosită,
am pus atâta strălucire în vorbe fără înțeles,
doar luna eclipsa o lume care trăia la mine-n vers.

Foșneau cuvintele în noapte, când pastelam noi dimineți
ce niciodată nu veniră fără convoiul de tristeți,
bătea la geamul cu zăbrele un soare mult poetizat,
dar umbrele prindeau putere mai mult decât m-am așteptat.

Luptam cu firea-mi ne-nțeleasă, condeiul aprig mi-era scut,
se deslușeau obscure gânduri într-un asediu ne-ntrerupt,
întemnițată într-o lume din care nu ai cum ieși
mă declaram învinsă sortii, dar mă luptam în poezii.

S-a stins și ultima scânteie din călimara învechită,
tributul nopților pierdute e-această viață netrăită.

adina v.

3. 03. 2019